

SOPHIE
MACKINTOSH

LANETLİ
EKMEK

ROMAN

ÇEVİRİ: PÜREN ÖZGÖREN

♥ can
çağdas

SOPHIE MACKINTOSH
LANETLİ EKMEK

Can Çağdaş

Lanetli Ekmek, Sophie Mackintosh

İngilizce aslından çeviren: Püren Özgören

Cursed Bread

İlk (bu çeviride kaynak alınan) baskı: Penguin Random House UK, 2023

© 2023, Sophie Mackintosh

© 2024, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayım hakları AnatoliaLit Telif ve Tercümanlık Hiz. Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Aralık 2024, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 4000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Didem Bayındır

Editör: Seçkin Selvi

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni ve kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Beylikdüzü O.S.B Mah. Orkide Cad. No: 1/Z Beylikdüzü-İstanbul

Sertifika No: 52098

ISBN 978-975-07-6466-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

SOPHIE MACKINTOSH
LANETLİ EKMEK

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Püren Özgören

Sophie Mackintosh'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları

Su Kürü, 2019

Mavi Bilet, 2020

SOPHIE MACKINTOSH, 1988'de Güney Galler'de doğdu. Warwick Üniversitesi'nde Edebiyat ve Yaratıcı Yazarlık öğrenimi gördü. Öyküleri, denemeleri ve şiirleri *Granta* ve *The New York Times* gibi çeşitli dergilerde yayımlandı. "Grace" öyküsüyle 2016 White Review Öykü Ödülü'nü, "The Running Ones" öyküsüyle 2016 Virago/Stylist Öykü Ödülü'nü aldı. İlk romanı *Su Kürü*'yle 2018 Man Booker Ödülü'ne aday gösterildi. Mackintosh, Londra'da yaşıyor ve yazarlığa devam ediyor.

PÜREN ÖZGÖREN, 1957'de Adana'da doğdu. Avusturya Lisesi'nde eğitimini tamamladıktan sonra Miami Üniversitesi'nde eğitim gördü. F. Scott Fitzgerald, Doris Lessing, D.H. Lawrence, Roald Dahl, Patricia Highsmith, Yukio Mişima, Henry Miller, Lawrence Durrell, Ernest Hemingway, Toni Morrison, Susan Sontag, Khaled Hosseini, Janet Wallach, Roman Polanski, Truman Capote gibi yazarların eserlerini dilimize kazandırdı.

Edward için

“Hiçbir şey yok olmadı; tamamen değil. Olan her şey
geride küçük yarasını bıraktı.”

Sarah Manguso

Violet'le tanışmamın anısı, her hatırlayışım da beni utandırıyor. Anıları ışığa tutup düşünüyorum – gerçekten de tastamam böyle mi oldu? Diyelim ki oldu, neden farklı anlatmayayım? Daha cömertçe? Neden en azından kendime numara yapmayayım? Bilen kimse kalmadı, kimse yalanımı yakalayamaz. İçeriye girdi, elimi avuçlarının arasına aldı, gözlerimin içine bakıp hep bir arkadaş, gerçek bir dost istediğini, bizim benzeştığımız, kaburgalarımızın altında ikiz, tahripkâr yürekler taşıdığımızı bir bakışta anladığını söyledi, diyebilirim örneğin. İç karartıcı, suratsız bluzum bu gerçeği ondan gizleyememiş. Kasabadaki onca insanın içinden beni seçtiğini, güneşten ağarmış kaldırım taşlarından arzusuyla, içgüdüyle bana, hep durduğum, beklediğim yere doğru çekildiğini söyleyebilirim pekâlâ.

Bir sürü şey söyleyebilirim ama galiba şu an en iyisi dürüst olmak. Bahar başında o serin sabah bana doğru yürüdüğünü sezmedim, fırının kapısını açtığını fark etmedim. Saçları koyu renk ve dağınıktı, sert, beyaz gömleğine ve yakasındaki dantele dökülüyordu. Öteki müşterilerin gerisinde oyalandı, arkamda istiflenmiş somunlara tek tek, önemli bir karar alıyormuş gibi baktı. Dükândaki öteki kadınlar ona selam verdi. Hoş geldin, de-

diler. Epeydir bekliyorduk seni. Buna gülümsedi, sonunda seçtiği somunu verirken elimi eline sürtmek için kendimi zor tuttum ama ona pek bir şey söyleyemedim, ondan korktum. Bana teşekkür edip dükkândan çıktı, camdan bakınca dışarıda bir an durup kesekâğdını açtığını gördüm, ekmekten bir köpek misali koca bir lokma koparıp koparmamayı tartıyordu sanki. Yapmadı. Torbayı kapattı, yürüyüp gitti. Arkasından baktım, ta ki bir sonraki müşteri, kimdi anımsamıyorum, kahvaltı için sabırsızlanan biri araya girene dek. Hey, hayalet mi gördün, diye takıldılar bana parmaklarını şaklatarak.

Daha sonra eve dönünce, kocamı yatağımızda uyurken buldum. Bir bebek gibi, baygın, kolları iki yana açık uyuyordu. Ellerimi tam da değdirmeden vücudunda, o yayılmış kollarında ve bacaklarında gezdirdim, en sonunda avuçlarımı usulca, nazikçe göğsüne indirdim. Giyinikti. Yatağa çıktım, üzerine kıvrıldım. Solukları değiştiyse de uyandığını kabullenmeye yanaşmadı. Lütfen, diye yalvardım. Yüzümü boynuna gömdüm. Terliyordu. Rol yapmayı kessin diye elimle ağzını kapatmak istedim ama yakalanmaktansa boğulmayı yeğlerdi, biliyordum. Gözlerini açmadı. Kollarına, yanaklarına hafif hafif vurdum; sonra daha az hafif, derken hiç de hafif olmayan darbeler.

O günlerde kocamın ellerini dirseklerine dek daldırıldığı, büyük bir şefkatle ve bıkip usanmaksızın yoğurduğu hamuru zaman zaman kıskandığımı kabulleniyorum. Şu an, ekmeğinin gerçekten de en iyisi olduğunu itiraf edebilirim. O ekmeği fırından çıktığında, sıcak sıcak bölmenin, saldığı buharın ve kendi iştahının sana sırnaştığını hissetmenin, ama o iştahı yakında doyuracağını bilmenin, yaşadığımız bu yeni barış ve bolluk çağında bir daha asla gerçek açlık çekmek zorunda kalmayacağımız gerçeğinin, o şaşırtıcı, inanılmaz olgunun öyle güzel bir

yanı vardı ki. Kocam ekmeği kusursuzlaştırmayı kendine sabit görev edinmişti. Yaşama amacıydı bile diyebilirdiniz. Tamam, siz bunu söylerken belki yüzde 100 ciddi değildiniz fakat o bu konuda ölümüne ciddi idi. Odaklanışındaki bu arılığı, tek bir mükemmel somuna yönelik, giderek çoğalan, değişen hamlelerini de kısıkanıyordum. Peki ya sonra, ekmeğin daha fazla geliştirilecek bir tarafı kalmayınca? Ya o zaman? O zaman o ekmekten ye ve doy. Ye ve dönüş. Ye ama hiçbir Şey değişmesin. Arzumuzun, doygunluğumuzun neredeyse sezilemez, algılanamaz yeniden lmlendirilişi. Bir daha dene.

İlk karşılaşmamızı izleyen günlerde Violet dşncelelerime musallat oldu. Daha o sırada bile onunla aramda bir yakınlık hissettiğimi söylesem bana inanan olur mu? İten içe onun bana çok yakışacağını biliyordum desem inanırlar mı bana? Bu bilgi, onun için unlayıp bir kenara ayırdığım somunlardaydı. Bir gece önceden seçtiğim, dolabımın kapağında kara bedenler gibi asılı duran giysilerdeydi. Ondan, başkalarından zorla, gbela kopardığım bilgi kırıntılarındaydı. Fırındaki olgun, ana kadınlara, o fırına geldiğinde sohbet amaçlı kk denemelerimi, szcklerimin birbirine karışıp karman orman oluşunu seyrediyorlardı. Komik olmaya çalışıyor, gösteriş yapıyordum. Bir süre aynı Őehirde yaşamıştık. Belki de sokakta karşılaşmıştık. Durgun akşamstlerinde onu bize getiren yolculuğu gözümde canlandırıyordum: Parlak yeşil bir araba Őehirden çıkıyor, yolda o tarlalardaki çiçeklere baksın diye duruyor. Yıllar önce o Őehirde aldığım broşu takmaya başladım – bir sinyal gibi ggsme iliştirdim. Ama broşa dikilen gözleri onu cafcacflı ve demode bir takıya dönüştürdü; bana dişlerini göstermeksizin gülümsedi, ben de bir gün dkknı kapatırken, ani bir öfke nöbetiyle broşu p kutusuna attım, sonra tezghin arkasına oturup ağladım. O akşam eve dönünce kocam, seni

ne ağlattı ki? diye sordu. Bana bir bardak süt doldurdu. Gayet güzel bir hayatımız var, dedi, kendine peynirle yiyeceği kalın bir dilim ekmek keserken; haklıydı.

Her gün onun gelmesini bekliyordum; nedenini bilmeden, gelirse ne yapacağımı bilmeden. Nihayet iki hafta sonra, bana çok daha uzun gelen bir srenin sonunda bir sabah geldi, elini cebine soktu, çıkardığı kâğıt parçasını tezgâhta bana doğru itti. Mavi mürekkep, bir erkeğin el yazısı. Herkesle tanışmak için bir parti veriyoruz, dedi. Gelmek istemez misin? Sonra beni tebessümüyle kutsadı. Dudaklarımın istemsizce karşılık verdiğini hissettim. Başımı eğip ellerime baktım, yapış yapış, ekmek kırıntılı. Geliriz, dedim.

1951 ilkbaharı. Dört kişi ufak bir Fransız kasabasında karşılaşır: Fırıncı ile karısı ve büyükelçi ile karısı. İkisi kasabanın yerlisidir, diğer ikisi dışarıklı. Durağan taşra yaşamından usanan fırıncının karısı, bu karşılaşmayı yaşantısına renk katmak için fırsat olarak görür ve onlarla yakınlık kurar. Bir süre sonra tuhaf şeyler olmaya başlar. Atlar tarlalarda düşüp ölür. Çocuklar çılgınlaşır ve zapt edilemez olur. Karanlık çökünce hayaletler kol gezmeye başlar. Kasabanın tüm halkı bu gizemli hastalığa yakalanır. Kimileri bunu ekmeklerin bozulmasına bağlarken, kimileri de hükümetin yöre halkı üzerinde kimyasal bir deney yaptığını iddia eder. Aslında birileri tehlikeli bir kedi-fare oyunu oynuyordur, ama avcı kim, av kimdir bilinmez.

Lanetli Ekmek, çıldırmış bir kasabanın, kana karışan zehir benzeri kıskançlığın, insanı yakıp tüketen arzunun erotik öyküsünü cesur ve büyüleyici bir dille aktarıyor.

Su Kürü ve *Mavi Bilet* yapıtlarının ödüllü yazarı Sophie Mackintosh'tan, Fransa'da bir kasaba halkının zehirlendiği ve sorumluların ortaya çıkmadığı gerçek bir olayın ekseninde ilerleyen tutku romanı. Eleştirmenler bu kitabı, "Yazar, sadece yakın geleceği kaygı uyandıracak kadar ayrıntılı hayal edebildiğini değil, tarihteki olayları da şakacı bir dille yorumlayabildiğini gösteriyor," diye yorumluyor.

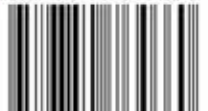
#ingilizedebiyatı #arzu #hafıza #açgözlülük #gerçeklik #şiddet

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [t](#) | [%](#) canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-6466-0

9 789750 764660